

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 293 ■ 11 Ağustos 2007 ■ 1 YTL

İlk adımı attık ve meclise girdik!

ŞİMDİ SOKAKTA DA KAZANABİLİRİZ

BAK ve KEG aktivisti
Kerem Kabadayı
sorularımızı yanıtladı
sayfa: 6

22 Temmuz seçimlerinin 2 galibi var. Hükümet partisi AKP ve bağımsız adaylar kampanyaları.

Parlamentoya 30'a yakın bağımsız aday girdi. Seçimlere yüzlerce bağımsız aday katıldı. Bunların birçoğu sosyalist olduklarını söylediler. Ama bütün toplum bağımsız aday kampanyaları denince İstanbul'da ki iki adayı, Ufuk Uras ve Baskın Oran'ı anladı ve onları izledi.

Ufuk Uras 81 bin oy alarak parlamentoya girdi.

Baskın Oran 31 bin oy aldı ve parlamentoya giremedi. Seçimden hemen sonra yapılan ve aktivistlerin katıldığı toplantıda "yetmedi ama bitmedi" dendi.

Baskın Oran'ın kampanyası binlerce aktivisti harekete geçirdi. Aynı toplantıda konuşan Baskın Oran'da devam dedi.

Parlamentoya göndermeyi başardığımız Ufuk

Seçimin her aşamasında Ufuk Uras ve Baskın Oran'ı destekleyen Küresel Eylem Grubu aktivistleri Ufuk Uras kampanyasının ilk ve son toplantılarını düzenledikleri gibi onu parlamentoya yolcu edenler arasında da yer aldılar.

Uras'da "bir ayağımız mecliste, bir ayağımız sokakta olacaktır" diyor.

Küresel Eylem Grubu, KEG, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe ve Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, BAK,

Barışarock sürekli sokakta olan örgütlenmeler. Somut talepler etrafında örgütleniyor ve harekete geçiyorlar.

KEG, BAK ve DurDe bundan sonra Baskın Oran ve Ufuk Uras kam-

panyalarında birlikte çalıştıkları aktivistlerle yanyana olmaya çalışacak. Milletvekili Ufuk Uras ve Baskın Oran'ı kampanyalarının sesleirini yükselten insanlolarolarak kabul

edeceklerdir.

BAK 1 Eylül'de sokakta. KEG 8 Aralık'ta Ankara'da. DurDe 2 Ekim'de Hrant Dink'in katillerinin mahkemesine gidiyor. Ufuk ve Baskın ile beraber!

Dünya ekonomisi
uçurumun
kenarında mı?

Alex Callinicos

sayfa: 4

Ne çelişki yahu

Roni Margulies

sayfa: 5

Engin Ardıç'ı

keşfetmenizi öneririm

Burak Cop

sayfa: 6

Dünya haberleri

• Chavez'in yeni partisi

• Almanya grevler

büyüyor

sayfa: 7

24-25-26
Ağustos

Sarıyer
Mehmet Akif
Piknik Alanı

KEG, DurDe ve BAK
BARIŞAROCK'DA

8 Aralık

Küresel ısınmaya
ve Nükleer
santrallere
karşı

Ankara'ya

KEG

Diyarbakır'da 20 bin aile açlık sınırının altında

Türkiye'de kişi baima düşen GSMH 5 dolar. Bu rakam Diyarbakır'ın birçok mahallesinde yılda 350 dolar. Bu bölgelerde insanlar günde 1 doların altında bir gelirle yaşamaya çalışıyorlar.

Yapılan bir araştırmayla 20 bin civarında aile açlık düzeyinin altında yaşadığı saptandı.

Diyarbakır'da okul yaşına gelip okula gidemeyen çocukların oranı da yüzde 58.

Enerji Bakanlığı nehirler özelleştiriyor

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler akarsu ve göletlerin 49 yıllığına özelleştirileceğini açıkladı.

Enerji Bakanı aralarında Kızılırmak, Fırat, Sakarya gibi Türkiye'nin en büyük nehirlerinin de bulunduğu akarsuların "yap işlet devret" modeli ile özel kişilere verileceğini, bu suların tarımda sulama amacıyla kullanılacağını açıkladı.

Nehirlerin ve göletlerin özelleştirilmesi daha sonra içmesuyu havzalarına da sıçrayacak. Böylece suyun fiyatı olarak gerekse de sulama amaçlı olarak çok büyük ölçülerde artacak.

SES 10 yaşında

1996 yılında Tüm Sağlık-Sen, Genel Sağlık-İş, Sağlık-Sen ve Sosyal Hizmet-Sen sendikalarının birleşmesiyle kurulan SES 10 yaşına bastı.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi olan SES aynı zamanda Uluslararası Kamu Çalışanları Sendikaları Federasyonu'nun da üyesi.

MHP'lilerle el sıkışmak barışçı çözümün yolu değil

TBMM'nin yemin töreninde DTP'li milletvekilleri Sırrı Sakık, Osman Özçelik, Hasip Kaplan, Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk'un MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli ve yanındakilerin ellerini sıkmaları bir süredir verilen demeçlerin son adımı oldu. Daha önce de Aysel Tuğluk "MHP ile uyumlu çalışacaklarını" söylemişti.

Açık ki DTP'li milletvekilleri barışçı, siyasi bir çözüm için adım atmaya çalışıyorlar. Topluma siyasi bir çözüm-dem yana olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Ne var ki başvurdukları

adres yanlış. Barışçı çözümün adresi MHP değil.

MHP son seçimlerde birçok yerde DTP'lilere

saldırdı. MHP tüm kampanyasını Kürt düşmanlığı üzerine kurdu.

MHP geçmişte de gerek devrimcilere, gerekse de Kürtlere saldıran başlıca güçtü. Bu saldırılar sadece sözlü değil aynı zamanda fiiliydi.

Şimdi barışçı çözüm için MHP'lilerle "uyumlu olmak" ya da MHP'lilerin elini sıkmak bütün bu geçmişe sünger çekmek mi?

Barış düşmanla yapılır. Dün savaştığınız güçle barış yaparsınız. Bu nedenle dünkü düşmanın elini sıkamak doğal olan tutumdur.

Ama MHP dünkü değil bugünkü düşmandır.

Meclise Ufuk geldi

İstanbul 1. Bölge'den bağımsız milletvekili olarak seçilen Ufuk Uras, Mecliste yapılacak yemin töreni öncesi sokakta yemin etti.

Ufuk Uras'ı Meclis'e uğurlama etkinliğine ve sokak yeminine yaklaşık 800 kişi katıldı.

Etkinliğe katılacak kitle ÖDP'nin Maltepe'de bulunan Genel Merkez binası önünde toplandı. Daha sonra Kızılay'a doğru yürüyüşe geçildi. Bizler de KEG olarak Ufuk Uras'ı meclise gönderme etkinliğine katıldık.

KEG'in coşku ve

dinamizmini gören eylem sorumluları KEG'ileri kor-tejin ön tarafına aldılar. ÖDP içersinde bazı kadınlar ve gençler de bize dahil oldu.

Yol boyunca sık sık "meclise Ufuk geldi.", "savaşa, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe, küresel ısınmaya, homofobiye karşı sesimiz Ufuk Uras.", "Ufuk Uras için ses çıkar.", "başka bir meclis mümkün" türünden sloganlar atıldı.

Kalabalık Kızılay'da Güven Park girişinde durdu. Burada Ufuk Uras, ses aracı üzerinden bir

konuşma yaptı.

Uras konuşmasında, "Emek düşmanlarına, savaş kışkırtıcılarına, kışla düzeni özlemcilerine, milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı emeğin, özgürlüğün, barışın ve ezilenlerin sesi olacağım" dedi.

İki ay boyunca yürütülen kampanya sırasında kendilerine destek olan her renkten sol oluşumlara da teşekkür eden Uras, "Sakin bizleri düzen politikacılarıyla karıştırmayın, bir ayağımız Mecliste, bir ayağımız sokakta olacaktır" diye sözlerini bitirdi.

Başka bir meclis, başka bir temsilci

Yoğun bir kampanyasının ardından Ufuk Uras'ı parlamentoya uğurladık.

Uğurlama gösterisinde iki eğilim bir aradaydı. Bir tarafta "Mahir-Hüseyin-Ulaş" sloganları vardı, diğer tarafta "savaşa, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe, küresel ısınmaya, homofobiye karşı sesimiz Ufuk Uras" sloganı vardı. Bunlardan ikincisi kampanyaya hakim olan slogandı.

Kampanya boyunca "başka bir meclis mümkün" dedik. Şimdi o farkı göstereme zamanı.

Ufuk Uras "bir ayağımız Mecliste, bir ayağımız sokakta olacaktır" derken bu yeni meclis anlayışının ilk işaretini verdi.

Şimdi Ufuk'un her ay kendisini seçenlere parlamento raporu vermesini, sokağın sesini dinlemesini ve sokağın sesi olmasını bekliyoruz.

Ankara'da 1 Ağustos'tan itibaren musluklar 2 gün arayla "tısss" sesi veriyor.

Küresel ısınmanın yüzlerce etkisinden biri olan kuraklık nedeniyle barajlardaki su seviyesi %5-6 seviyesinin altına in.

Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı Melih Gökçek için ise çözüm suyu 2 gün kesip 2 gün vermek. Üstelik bu program başladı başlayalı; kesintilerde bile aksama oldu.

Melih Gökçek'in daha önce su ile ilgili projeleri "öncelik değil" diy-

Melih Gökçek gitmeli, suyumuz akmalı

erek reddetti.

Tayyip Erdoğan ise "Bizim evde sular akıyor, basın abartıyor" dedi.

Melih Gökçek ve Tayyip Erdoğan susuzluğun nedeni olarak küresel ısınmayı gösteriyor. Öyleyse Tayyip'in Kyoto'yu imzalaması gerekmez mi?

Gökçek suları kesiyor, vatandaşları suyunu satıyor, su projelerini kim bilir rant uğruna mı acaba??-iptal ettiriyor. Ankara'yı otobana

çeviriyor, yıllardır süren metro inşaatları ile birileri ceplerini dolduruyor. Ankara'da sadece 4-5 yıl içinde su boruları yenilendiği halde borulardan kaçak oranı artıyor: Boruları yenileyen müteahhitler Ankara'nın suyunun yarısının borulardan gitmesine neden oluyor ve üstüne para alıyorlar. Gökçek'in çözümü zehirli Kızılırmak suyu.

Erdoğan ise Kyoto'yu imzalamıy-

or. "Sanayi" diyor, "şirket karları önemli" diyor. "Benim evimde su deposu var" diyor.

Bu adamları durdurmanın vakti geldi. Küresel Eylem Grubu (KEG), 2005 yılından bu yana küresel ısınmaya karşı mücadele eden aktivistlerin örgütü olarak Ankara'da bir "Su" kampanyası düzenliyor. Forumlarla başlayan ve devam eden bu kampanya 8 Aralık "Küresel ısınmaya karşı küresel eylem günü" eyleminin gerçekleşeceği zamana kadar çok çeşitli biçimlerde devam edecek.

KAYIPLARIMIZI İSTİYORUZ!

THY A.O, THY TEKNİK A.Ş TOPLU SÖZLEŞME 2007

THY'de grev kararı

Türk Hava Yolları'nda çalışan 11 bin 500 işçiyi temsil eden Hava-İş sendikası grev kararı aldı. Çok kârlı olmakla övünen Hava-İş sendikası yüzde 23.9 oranında zam isterken THY yüzde 10 zam veriyor. THY'nin önerdiği ücret artışı enflasyonu ancak karşılıyor.

Hava İş sadece ücret artışı istemiyor. Çalışma koşullarının düzeltilmesini de talep ediyor.

THY çalışanları son üç ayda altı kaptan pilotun kalp ameliyatı geçirdiğini söylüyorlar.

İki yılda üç pilot beyin kanaması geçirmiş; bir kabin amiri de beyin kanamasından yaşamını yitirmiş.

THY çalışanları çok zor ve ağır koşullarda çalıştıklarını söylüyorlar.

Harb iş üyeleri eylemde

Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı işyerlerinde çalışan 27 bin işçinin toplu sözleşme görüşmeleri 100 gün-dür sürüyor ve işveren esnek çalışma koşullarını işçilere dayatıyor.

T. Harb-İş üyesi işçiler 1 ve 2 Ağustos'ta Ankara Yüksel Caddesi'nde oturma eylemi yaparak işverenleri protesto ettiler.

Toplu görüşmeler nasıl sonuçlanır, anlaşmazlık içindeki sendikalar grev karar alır mı? Bu soruların yanıtı önümüzdeki günlerde belli olacak, ancak yeni-liberal saldırganlığa karşı büyük işyerlerinde çalışan işçilerin mücadele kararlılığı önümüzdeki dönemde daha da açığa çıkacak.

sosyalist işçi

AKP

İşi şimdi daha kolay

Bir hükümetin ikinci defa seçilmesi, oylarını arttırması ve oyların yaklaşık yarısını kazanmasının en önemli nedeni muhalefetinin olmamasıdır.

AKP geçtiğimiz 5 yılda ve özellikle de son aylarda ne sağdan, ne de soldan bir muhalefete karşılaşmadı.

AKP oylarının fırlayarak artması gösteriyor ki Türkiye’de milliyetçilik yükselmüyor. Toplam milliyetçi oylar düştü. Ancak MHP milliyetçi tüm çevreler içinde oylarını ciddi bir biçimde arttırdı. Yani milliyetçilik artmadı ama sağ ve sol tüm milliyetçilerin çabası sonunda MHP’ye yaradı.

Önümüzdeki dönemde eğer yeni bir sol muhalefet oluşmazsa AKP bu seçim başarısını tekrarlar. İlk büyük karşı koyuş yerel seçimlerdir.

CHP

Sonun başlangıcı

DSP ile ittifakına rağmen oy kaybetti. Baykal ve ekibi sayesinde giderek eriyor. Baykal yerinde durduğuna ve politiklarında da bir değişiklik olmadığına göre CHP erimeye başlayacaktır.

CHP’nin erimesi karşısında eğer yeni bir sol alternatif yükselmezse gelişip güçlenecek olan ne yazık ki MHP’dir. Geçtiğimiz dönemde bunu gördük. CHP politikaları MHP’yi büyüttü ve parlamentoya taşıdı.

Generaller

Bir süre susarlar

Seçimler öncesi esip gürleyen TSK seçimlerden sonra köşesine çekilmek zorunda. TSK’nın bütün çabasına rağmen AKP’nin oyları arttı.

Bu seçim sonuçları ile birlikte “ordunun en güvenilir kurum” olduğu efsanesi de çöpe gitti.

Seçimlerde büyük subayların oturduğu bölgelerin sandıklarında CHP ve MHP’nin büyük bir farkla diğer partilerin önünde olması askerlerin nasıl bir yenilgi yaşadıklarını gösteriyor.

Sol

Yenilenme zorunluluğu açık

22 Temmuz seçimlerinde diğer siyasi güçlerle birlikte sosyalist sol da yenildi. Seçimlere katılan 4 sol parti (İP, TKP, ÖDP ve EMEP) mümkün olan en küçükoyları aldılar. Dördünün toplamı yüzde 1 bile etmiyor ve hepsi oy kaybetti.

Solda yer alan ve eskimiş solla ittifak yapan DTP’de oy kaybetti. Metropollerde Kürt bölgelerine göre daha fazla oy kaybedildi. Demekki Sosyalist İşçi’nin eskiden beri söylediği gibi solla işbirliği Kürt hareketine yaramıyor.

Kürt hareketinin ihtiyacı kendi ayakları üzerinde durabilen bir yeni Türk soludur.

Solda umut veren tgeç gelişme olan Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları önümüzdeki dönemde ülke çapında yayılarak yeni bir solun örgütlenmesinde önemli bir rol üstlenebilirler.

Baskın Oran kampanyasının 45 günde elde ettiği başarı gelecek için en büyük umut.

Sosyalist İşçi’ye ulaşmak için:
sosyalistisci@gmail.com

Şimdi hangi hedef için çalışacağız?

Aralarında kimi farklar olsa da Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları yeni bir mücadele çizgisinin sesi oldular

İki bağımsız aday, Ufuk Uras ve Baskın Oran etrafında sürdürdüğümüz kampanya bütün ülke çapında bir etki yarattı. Bütün ülke çapında aktivistler dikkatle bu iki bağımsız adayımızın kampanyasını izlediler.

Kimileri uzaktan, kimileri ise bizzat gelerek destek verdiler. Oysa seçimlere yüzlerce aday katıldı. Onlarca solcu, sosyalist aday katıldı. Kürt bölgelerinin dışında Bin Umud adayları vardı.

Ankara’da, İzmir’de. Ama onlar dikkat çekmedi. Herkes Ufuk Uras’a ve Baskın Oran’a baktı.

Kimileri bunu basının Ufuk ve Baskın’a verdiği desteğe bağladılar. Daha ileri giden kendini bilmezler de oldu.

Ne var ki Ufuk Uras ve Baskın Oran medyanın ilgisinden bağımsız olarak da solun ülke çapında odağı oldular ve zaten bu nedenle basın da ilgisini çektiler.

Herşeyden önce aralarında kimi farklar olsa da Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları yeni bir mücadele çizgisinin sesi oldular.

Örgütlü sol Baskın Oran’ı desteklemedi hatta çoğu açıkta veya üstü örtülü bir biçimde Baskın Oran’a saldırdı. Baskın Oran kampanyasını DSİP’in dışında örgütlü sol desteklemedi.

Ufuk Uras kampanyasında ise örgütlü solun bir kısmı yer aldı ama daha çok ismen. Fiili olarak kampanyaya katılanlar çok azdı.

Bu durum her iki bağımsız aday kampanyasının gerçekten de bağımsız aday kampanyası olmasını sağladı. kampanyalarda bireyler büyük bir yer işgal etti.

Şimdi bu bireyler ve ülke çapında kampanyayı izlemiş ve desteklemiş olanlar buradan nereye gideceğiz sorusunu soruyorlar.

Kimileri seçimlerin solda birliğin zaferi olduğunu ileri sürüyorlar. Yukarıda da açıklanmaya çalışıldığı gibi bu doğru değil. Solda birlik her zaman olduğu gibi bu seçimlerde de gerçekleşmedi. Belki de birleşecek bir sol kalmamış olmasından bu niyet gerçekleşmiyor!

Bazı bağımsız adayların aldıkları oyların ancak 10 binde bir ile ifade edilmesi bunun bir göstergesi değil mi? Diğer taraftan Bin Umud adaylarının olmadığı her yerde DTP’nin desteğini alan EMEP’in sadece 26 bin oy alabilmesi başka bir gösterge değil mi. ÖDP ve TKP oylarının toplamının zar zor Ufuk Uras ve Baskın Oran’ın oylarından biraz fazla olması da bir gösterge değil mi?

Seçimlere kazanmak için girilir. Aynen yasalara karşı durdurmak için eyleme çıkılacağı gibi. Ne var ki yasalara karşı sadece protesto için, kendini göstermek için eyleme çıkan Türk solu seçimlere de kazanmak için değil, herhangi bir faaliyet alanı olarak katılıyor. Bu tutumu ile aslında solun giderek küçülmesine, etkisizleşmesine de hizmet ediyor.

Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları kazanmak için başladı. Ufuk kazandı,

Baskın kaybetti.

Baskın Oran seçilemedi ama kampanya öylesine bir etki yarattı ki kampanyaya katılanların çoğu yenilgi havasını yaşamıyorlar. 45 günde ancak bu kadarı yapılabildi.

Şimdi önümüzde bir yandan var olan kampanyaların devam etme görevi var. Sosyalist İşçi okurları seçimlerde Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarını birleştirmek için çalıştılar. Bütün ülke çağında ve iki adayımızın seçim bölgelerinde de herkes böyle yapılması gerektiğini düşünüyordu. Sosyalist İşçi bu genel isteğin sözcüsü oldu.

Şimdi iki kampanyaya katılan herkes örgütlenmenin devam etmesini istiyor. Aynı zamanda da acele bir partileşmeye karşılar. Hem örgütlenme istemek hem de acele bir örgüt kurulmasına karşı çıkmak ilk bakışta kimilerine çelişik görünüyor ama öyle değil. Tam tersine örgütlenme isteği var olan siyasi yapılara büyük bir kuşkuyla baktığı için ondan bağımsız olmayı da istiyor. Bununla acele etmek istemiyor. Eskiyi andıran herşeyden uzak durma eğilimi bugün güçlü.

Sosyalist İşçi bu konuda da aktivistlerle anlaşılıyor. Bir siyasal oluşum için aceleyle gerek yok ama arada atılması gereken sayısız adım var. Öncelikle seçim kampanyası boyunca inşa edilen örgütlenmelerin korunması ve hatta geliştirilmesi gerekiyor.

Ancak hareket içinde oluşturulan örgütlenmeler durgunluk içinde uzun süre yaşayamazlar. Bununla seçim örgütlenmelerinin hızla harekete çekilmesi de gerekiyor.

Önümüzde yoğun bir eylem süreci var. Küresel Eylem Grubu’nun 8 Aralık gösterisi, Ağustos sonunda Barışarock, Küresel BAK’ın önce 1 Eylül gösterisi, ardından İncirlik kampanyası var. Bütün bu kampanyalar ve eylemler seçim örgütlenmesinin aktivistlerinin zaten çoğunun içinde olduğu örgütlenmeler. Şimdi seçim örgütlenmesinden çıkarılan derslerle bu kampanyalarımızı daha da yaygınlaştırmak ve geliştirmek gerekiyor.

Tabii bir de yerel seçimler var. Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları yerel seçimler için sayısız dersle dolu. En hızlı bir biçimde bu defa önümüzdeki uzun süreci iyi kullanarak aşağıdan seçim kampanyaları örgütleyebiliriz. Ufuk Uras’ın parlamentoda olması bir kere daha büyük bir olanak sunmaktadır.

Yerel seçimlerde hareketin aktivistlerinin yeniden örgütlenmesi sağlanarak ve toplumu harekete geçirecek, aktivistlerin büyük desteğini kazanacak adaylarla girildiği takdirde başarı şansı yüksek olacaktır.

Kaldı ki Baskın Oran kampanyası kazanılamasa bile büyük bir oranına erişmenin önemini gösterdi.

Dünya ekonomisi uçurumun kenarında mı?

Alex Callinicos

Son on yıldır dünya ekonomisi ucuz kredi denizinde seyretmekte. Son dönemde dünya borsalarındaki keskin düşüşler belki de mali piyasaların artık bu dönemin sonuna gelindiğini fark etmelerinin işaretidir.

Ucuz kredi herşeyden önce belli başlı büyük kapitalist ülkelerin merkez bankalarının tutumlarının ürünü. 2000-1 sarsıntısından ve ardından gelen 11 Eylül saldırısının üzerine ABD merkez bankası faiz oranlarını çok büyük çlçüde düşürmüştü.

Bu, ABD ekonomisinin yeniden hareketlenmesine yol açtı. Aynı politika diğer taraftan ABD kapitalizmini derin bir mali spekülasyonun içine itti.

Spekülasyon borsalardan konut pazarına geçti. Düşük faiz konut fiyatlarını arttırdı. Konut sahipleri yükselen konut fiyatları nedeni ile daha çok borçlanmaya ve daha çok harcamaya başladılar.

Bu yükselen harcamaların çoğu Çin'den ithal edilen ucuz tüketim mallarına gitti. Bu senenin başında Çin'in döviz stoku 1.2 trilyon dolardı. Bu dolarların çoğu Çin ABD hükümet tahvilleri satın aldığı için tekrar ABD'ye dönüyordu. Çin'in ABD tahvilleri alması ABD'de spekülasyonu hızlandırıyor.

Yatırım bankaları ve büyük fonlar bu ucuz krediden büyükkarlar elde ettiler. Kötü kredi notu olan yoksullara kredi vermeye başladılar. Ucuz faizle borçlanarak yeni şirketler almaya başladılar. Bu iki yeni pazar oldukça riskliydi. Bu nedenle spekülörler riski yaymak için yeni mali araçlar yarattılar. Ne var ki bu yeni araçlar da riskliydi. Eğer işler kötü gitmeye başlarsa bu yeni araçlar da istikrarsızlığı yayacaklardı. Merkez bankaları bunu sık sık öne sürdüler.

Henry Maxey adlı bir yatırım analisti Financial Times'a yazdığı bir yazıda "artık merkez bankalarının ve tüm bankacılık sisteminin kredi mekanizmalarını kontrol etmediğini yazıyordu."

Krediler devasa boyutlarda yatırım fonları tarafından yaratılıyordu ve bu yatırım fonları ekonomiye para pompalıyordu. Ama Maxey'in yazdığı gibi "bu banka dışı kurumların oluşturduğu nakit kurursa büyük ekonomik sonuçları olacak olan bir kredi şoku yaşanır."

İşte şimdi bu oluyor. Merkez bankaları faiz oranlarını arttırmaya başlayınca "kredi şonu" yaşanmaya başladı. Merkez bankaları enflasyonun artmasından korkuyordu. Yüksek ekonomik gelişme daha fazla ham madde ve gıda ihtiyacını ortaya çıkardı.

İngiltere ve ve biraz daha ihtiyatlı bir biçimde Amerika merkez bankaları ekonomiyi yavaşlatmak umuduyla faizleri arttırdılar.

ABD merkez bankasının ihtiyatına rağmen geçen yaz bazı piyasalar çökmeye başladı. ABD konut pazarı ve imnşaat sektörü durgunluğa girdi. federal Reserve'in (ABD Merkez bankası) başkanı Ben Bernanke bunun yerel bir olay olupunu ve bütün ekonomiyi etkilemeyeceğini söyledi. Son haftalarda bu söylediklerini yalamak zorunda kaldı. Dönüm noktası Wall Street'in önemli yatırım bankalarından Bear Sterns'in iki fonunun çok kötü durumda olduğunu açıklaması oldu.

Şirketler birden bire artık para bulmanın çok zor ve çok pahalı olmaya başladığını farkettiler. Geçen Cumartesi günü Financial Times "Artık mali pazarlara korku hakim" diye yazıyordu.

Bu durumda uzun bir süredir artan hisse senetleri düşmeye başladı.

Şimdi spekülasyon makinasının ani duraklamasının gerçek ekonomiyi ne kadar etkileyeceğini göreceğiz. Eğer etkilerse o vakik kriz kapıda demektir.

Yeni liberal saldırılar başlayacak, ha

Zorlu bir mücadele

Şeriatti, laiklik, cumhurbaşkanlığı derken yeni, liberal politikaların en keskin uygulayıcısı oyların neredeyse yarısını alarak parlamentoya girdi ve hükümeti kuruyor. AKP karşısında muhalefet eden partiler sürekli olarak gündemi AKP'nin ekonomik uygulamalarından başka konulara çekmeye çalıştılar. Bunun iki nedeni vardı.

Birincisi AKP politikalarının büyük yığımlara güven verici görüntüsüydü. Enflasyonun büyük ölçüde düşmüş olması, gayri safi milli hasılanın yükselmesi ve dolayısıyla kişi başına düşen milli gelirin artması, ekonominin sürekli büyümesi, büyük bir yabancı sermayenin Türkiye'ye gelmesi. Bütün bunları sağcısı ile "solcusu" ile muhalefet başarı olarak algıladı ve bu konularda hükümete karşı çıkmadı.

Ekonomik alanda tek karşı koyuş bazı özelleştirmelerde alıcının yabancı ve hatta (!) Ermeni olmasıydı. Yani gene ekonomik politikanın eleştirilmesi yerine milliyetçilik kaşandı.

Muhalefetin AKP politikalarını eleştirmemesinin ikinci nedeni ise kendilerinin de aynı politikaları savunuyor olmalarıydı. CHP parlamentoda AKP'nin bütün "reform" yasalarına ıonay verirken, MHP, bir önceki dönemde aynı politikaların başarısız, beceriksiz uygulayıcısıydı. Ve zaten her ikisi de seçim kampanyaları boyunca IMF'ye, Dünya Bankası'na bağlı olduklarını, AKP'nin ekonomik politikalarını uygulayacaklarını söylediler. MHP zaman zaman "du mihraklı" bir örgütlenme olduğu için IMF'ye karşı çıkıyor görünmesine rağmen bu söylemin sahte olduğu her tarafından belliydi.

Öte yandan sosyalist soldan gelen bütün itirazlara rağmen büyükyığınlar AKP'nin bir dizi "reformunu" başarılı bularak benimsemişti. Örneğin "sağlık reformu" bunlardan birisi.

AKP'nin SSK'lılar için ilaç alını kolaylaştırmış olması, hastaların istedikleri hastaneye gidebilmesi, sağlık ocaklarının ilk bakışta parasız gibi görünmesi, aile hekimliği ile her kesin bir "özel" doktorunun olacağına sanılması vb. büyük yığınları kazandı.

Bu önlemlerin hepsi AKP tarafından topluma iyi sunuldu ve diğer taraftan da hepsi birer ilk adım. Önümüzdeki dönemde şimdiden uçlarını görmeye başladığımız sonuçları ile çok daha ciddi boyutlu olarak karşılaşıcağız.

Muhalefetin yanı sıra sosyalist sol ve sendika hareketi de geçtiğimiz dönemde AKP'nin yeni liberal politikalarına karşı başarılı bir muhalefet sürdüremedi.

Daha çok günü kurtardığı düşünölen eylemlerle AKP politikalarına karşı çıkıldı. Hamasi bir söylemle zayıf, etkisiz bir propoganda yapıldı. Sendikaların, kitle örgütlerinin gerçek gücü harekete geçirilmedi. Bunun sonucunda AKP

hükümeti istediği yasaları, önlemleri hemen hemen hiçbir muhalefetle karşılaşmadan gerçekleştirebildi.

Özelleştirmelere karşı muhalefet çalışanların ve özelleştirilen kurumların ürünlerini/hizmetlerini kullanacak olanların karşılaşacakları temelinde değil de milliyetçilik temelinde inşa edildi. Sanki bir işletmenin sahibinin Türk ya da Ermeni veya Alman olması sonucu değıştirmekmiş gibi. Emekçiler bu karşı koyuşu ciddiye almadılar. Çünkü emekçiler kendi yaşam pratiklerinden biliyorlar ki patronun ulusu yoktur. Türk veya Alman, patron emekçiyi soyar.

Özelleştirmelere karşı çıkan bir kısım sosyalist bu en basit gerçeği göremedi. Ve özelleştirmelere karşı muhalefet esas olarak milliyetçilere yaradı. Milliyetçilik sola hiçbir şey kazandırmadığı gibi kaybettirirken MHP bu süreçten kazanımla çıktı.

"Sağlık reformu"na ise ciddi bir direniş yapılmadı. Oysa çok ama çok büyük bir direniş potansiyeli vardı. İzmir'de yapılan referanduma 500 bin kişinin katılarak (İzmir nüfusunun yüzde 20'si) hayır oyu vermiş olması bunun göstergesidir. Ancak sendikalar ve sol muhalefet bu büyük potansiyeli değerlendiremedi.

Oysa sadece sağlıkta yer alan sendikalar ve odalar bile tüm örgütlerini uzun süreli bir mücadeleye soksalar çok önemli bir karşı koyuş

örgütlenebilirdi.

SES ve Tabibler Odası'nın yüzlerce şubesinin bir yıllık bir kampanya ile binlerce toplantı yaparak 10 binlerce ve 10 binlerce inasını harekete geçirmesi mümkündür. Bu onbinler milyonlarca ve milyonlarca bildiri ile sağlıkta dönen oyunu en ayrıntılı bir biçimde toplumun geniş kesimlerine anlatabilirdi. Ardından tüm sendikal hareket toplantılar ve bildirilerle mücadeleye katılırdı. Türkiye'den yaşayan herkese bir-iki bildiri iletilmiş olurdu. Her 100 kişiden biriş bir sağlık reformuna hayır toplantısına katılmış olurdu ve böylesi bir mücadeleden sonra gerçekleşecek direniş, gösteriler ve olası bir grev son derece güçlü ve etkin olurdu.

Ne yazık ki bütün bunlar yapılmadı ve AKP hükümeti direnişsiz, karşı koyuşuz bir ortamda politikalarını hayata geçirdi.

Önümüzdeki dönemde AKP'nin çok daha cesur bir biçimde yeni liberal politikaları hayata geçireceğini akıldan çıkarmamak gerekir.

Şimdi yeniden yaygın, güçlü, yığınal bir karşıkoyuşa hazırlanmak gerekir.

Bunun için ilk önce sol sektör tutumlarıbir yana bırakmak gerekiyor. Propoganda ve protesto için değil kazanmak için mücadeleye hazırlanmak gerekiyor.

Bu, herşeyden önce uzun süreli ve

azır olalım

le dönemi geliyor

8 Aralık Ankara Kazanmanın ilk adımı

Küresel Eylem Grubu 8 Aralık'ta küresel ısınmaya ve nükleer santraller yapılmasına karşı gösteri yapmak için Ankara'ya geliyor.

KEG, küresel ısınmaya karşı hükümetten Kyoto anlaşmasını imzalamasını nükleer santral yapımına ilişkin yasanın geri çekilmesini istiyor.

KEG daha önce de 3 Aralık 2005'de İstanbul ve İzmir'de, 4 Kasım 2006'da ve 28 Nisan 2007'de İstanbul'da küresel ısınmaya ve nükleer santrallere karşı gösteriler yapmıştı. Her gösteri bir öncekinden daha büyük olmuştu ve 28 Nisan 2007'de yapılan gösteriye 15 bin kişi katılmıştı.

8 Aralık küresel ısınmaya karşı uluslararası mücadele günü. KEG'in de bir parçası olduğu uluslararası hareket bütün dünyada gösteriler yapacak.

Türkiye'de KEG sadece küresel ısınmayı ve nükleer santraller yapımını protesto etmiyor. Somut amaçları var ve kazanmak için harekete geçti. Nükleer santraller yasasını geri çekirmek ve hükümetin Kyoto anlaşmasını imzalamasını somut hedefler.

8 Aralık'ta Ankara'da yapılacak olan gösteri bu somut hedefleri kazanmak açısından çok önemli.

28 Nisan öncesinde KEG 100 binlerce bildiri dağıttı. Yüzlerce stant açtı. Yüze yakın toplantı gerçekleştirdi. Bud efa hedefler çokdaha büyük. Üniversitelerde, liselerde, sendikalarda, işyerlerinde binlerce toplantı yapılacak. Milyonlarca bildiri dağıtılacak. Küresel ısınmanın antikapitalist bir mücadele olduğu vurgulanacak.

Türkiye'nin her yerinden Ankara'ya gelinecek. 28 Nisan eylemine karadeniz'den, Tunceli'den, Maraş'dan köylüler gelmişti. Bu kez çok daha büyük bir katılım bekleniyor.

8 Aralık günü Ankara büyük bir gösteri ile karşı karşıya gelecek. AKP hükümeti önümüzdeki 5 yıl içinde nasıl bir muhalefetle karşı karşıya olduğunu anlayacak.

Umuyoruz, parlamentodaki seslerimiz taleplerimizi orada da dile getirecekler. Bütün Türkiye'ye muhalefetin gücünü göstereceğiz.

Kolları sıvayalım, işe başlayalım.

çok insanı kapsayan, aşağıdan yükselen, tabanın inisiyatifinin çok yüksek olduğu kampanyaların örgütlenmesi demektir.

Hükümetin her yeni "reform" paketine karşı iyi hazırlanmış malzemelerle çıkmak gerekiyor. Bunu binlerce, onbinlerce toplantı ile topluma anlatmak gerekiyor. Her yerde direniş birimlerinin kurulması talep edilmeli. Milyonlarca ve milyonlarca bildiri ile "reform paketi" teşhir edilmeli. Emekçiler uyarılmalı. İşte ancak böylece AKP'nin yeni liberal saldırıları durdurulabilir ve gerçek bir muhalefet ortaya çıkabilir.

Şimdi yeni avantajlarımız var. TBMM'de DTP grubumuz var. Solun sesi olarak Ufuk Uras var. Ufuk Uras ve Baskın Oran kampanyalarının deney birikimi var.

Öte yandan meclisin içinde CHP, MHP ve DSP açık ki gene bir önceki dönemin muhalefeti sürdürülecekler. Milliyetçiliği yükseltmeye, AKP'yi şeriatçı olmakla suçlamaya çalışacaklar. Yani, gündemi saptırmaya, emekçileri bölmeye ve şaşırtmaya çalışacaklar. Açık ki sosyalist solun bir kısmı bugüne kadar onlarla birlikte atıkları adımları devam ettirecekler. Onlar "sürürden ayrılanlar" dir.

Bu tarafta, ırkçılığa, milliyetçiliğe, yeni liberalizme, savaşa, baskı politikalarına, cinsiyetçiliğe, homofobiye, küresel ısınmaya karşı olanlar, yani

gerçek muhalefet artık çok daha hızlı örgütlenmelidir. 22 Temmuz seçimleri bunun ne kadar gerekli olduğunu gösterdi.

Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları sadece bu iki adayın bölgelerinde değil bütün ülke çapında bir heyecan yarattı. Herkes bu iki adayın kampanyasına baktı. Baskın Oran kampanyasının örgütlü solun DSİP hariç hiçbir örgütünün desteğini almamış olmasına rağmen ne kadar çok insanı harekete geçirmiş olduğu ortada. Binlerce kişi Baskın Oran kampanyasına az ya da çok emekleriyle destek verdiler. Ülke çapında benzer bir gelişme olası.

Ufuk Uras kampanyası elde edilen başarı ile gene bütün ülkede heyecan yarattı. Bu heyecanın sönmesine müsaade edilemez.

Ufuk Uras sadece bir parçası olarak seçimlere katıldığı Bin Umud Kampanyası'nın veya üyesi ve genel başkanı olduğu ÖDP'nin kazanımı değil. O çok ama çok daha geniş bir kesimin desteğini kazandı. Çok daha geniş bir kesimi temsil ediyor.

Önümüzdeki dönemde yeni liberalizme karşı mücadelede seçimlerde yaratılan havanın çok büyük bir rolü olacak. Artık düne oranla daha güçlüyüz. Üstelik sağ ve solda yer aldığını düşünen sağ 22 Temmuz'dan yenilerek çıktı. Bu nedenle bir kere daha güçlüyüz. Kazanabiliriz ve kazanacağız.

GÖRÜŞ

Ne çelişkisi yahu?

"Bu yardım paketi, bölgedeki ılımlı güçlere destek olacak ve El Kaide, Hizbullah, Suriye ve İran'ın olumsuz etkilerine karşı durma stratejimizi güçlendirecektir" dedi ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice.

Sözünü ettiği paket, Washington'un Temmuz sonunda açıkladığı Ortadoğu ülkelerine askeri yardım paketi. Paket, önümüzdeki 10 yıl içinde, Mısır'a 10 milyar dolar, Suudi Arabistan, Kuveyt, Katar, Bahreyn, Umman ve Birleşik Arab Emirlikleri'ne 20 milyar dolar, İsrail'e 30 milyar dolar askeri yardım içeriyor. Toplam 60 milyar dolar!

Yardım paketi, Clinton yönetimiyle 1998'de imzalanan anlaşma uyarınca İsrail'in şu anda almakta olduğu yıllık \$2,4 milyarlık yardımı yılda \$3 milyara yükseltiyor.

Paket, Rice ile Savunma Bakanı Robert Gates'in Mısır ve Suudi Arabistan'ı ziyaret etmek üzere yola çıkmalarından birkaç saat önce açıklandı. Ziyaretin resmi amacı, bu ülkelerin "Irak'ta barış ve istikrar" yaratma çabalarına daha fazla katkıda bulunmalarını sağlamak.

Rice'a göre, "Mısır ve Suudi Arabistan silahlı kuvvetlerinin modernizasyonu, ortaklarımızın radikalizm tehlikesini göğüslemek kararlılığını güçlendirecek ve Ortadoğu'da barış arama sürecinde oynadıkları bölgesel lider rolünü pekiştirecektir".

Amerika'nın bölgede ne kadar barışçıl amaçları olduğunu zaten biliyoruz, çünkü 16 Temmuz'da George W. Bush Eylül ayında uluslararası bir 'Ortadoğu Barış Süreci Konferansı' yapılmasını önerdi!

Benim en çok dikkatimi çeken ise şu oldu: Devlet Bakanı Nicholas Burns bir gazetecinin sorusuna cevaben, yaygın insan hakları ihlallerinin bizzat ABD kurumlarınca belgelenmiş olduğu Suudi Arabistan ve Mısır'a yapılan yardım ile Bush yönetiminin bölgede "demokrasiyi güçlendirme" amacı arasında herhangi bir çelişki olmadığını belirtti.

Gazeteci sormamış, ama Kuveyt, Katar, Bahreyn, Umman ve Birleşik Arab Emirlikleri de zaten demokrasi cennetleri olduğu için, bu ülkelere verilen yardımın da çelişkili bir yönü yoktur kuşkusuz.

Dünya petrollerinin yarısının üzerinde oturan, bu hammaddeyi kendi ceplerini doldurmak için kullanan ve zaten dünyanın en zengin ailesi olan Suudi Kraliyet ailesine 20 milyar dolar vermek çelişkili veya garip bir davranış mıdır? Herhalde değildir.

Ortadoğunun en donanımlı ve dünyanın sayılı ordularından birine sahip olan İsrail'e silah alması için yılda \$3 milyar dolar vermekte bir gariplik var mıdır? Yoktur herhalde.

Mısır'a M60A3 ve M1A1 Abrams tankları verirken, aynı paket dahilinde İsrail'e bu tankları imha edebilen TOW-2A ve Hellfire (Cehennem Ateşi) anti-tank silahlarını vermek; Suudi Arabistan'a McDonnell Douglas F-15 uçakları verirken, İsrail'e bu uçakları düşürmek için Sidewinder ve Sparrow havadan havaya roketleri, Hawk ve Stinger yerden havaya roketleri vermek tuhaf mıdır? Değildir.

Amerika'da nüfusun önemli bir kısmı sağlık sigortasından yoksunken, her bir Amerikalının cebinden 250 dolar alıp bu parayı Ortadoğuda zaten devasa ordulara sahip devletlere daha da devasa ordulara sahip olmaları için vermek çelişkili ve garip bir siyaset midir? Yoo.

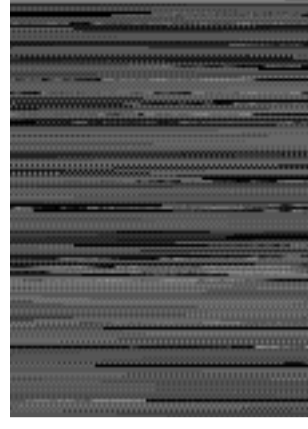
Dünyada her gün 5.000 çocuk temiz su bulamadığı için ölüyor, dışından tırnağına silahlı devletlere silah almaları için bir 60 milyar dolar daha vermek anlamlı mıdır? Anlamlıdır.

Amerika'nın Ortadoğu siyaseti başarılı mıdır? Başarıdan başarıya koşmaktadır.

Kapitalizm akılcı ve makul bir sistem midir? Elbette.

Roni Margulies

Dünya yoksa devrim de yok

Mor ve Ötesi'nden Kerem Kabadayı Mor ve Ötesi'nin batırıldı. Ama o aynı zamanda antikapitalist hareketin bir aktivisti. Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nda, küresel Eylem Grubu'nda çalışıyor. Son olarak 22 Temmuz 2007 seçimlerinde İstanbul bağımsız adayları Ufuk Uras ve Baskın Oran'ı destekledi.

Kerem Kabadayı Sosyalist İşçi'nin sorularını yanıtladı. Aslında bu sorulara Kerem'in yanıtlarını seçimlerden önce yayınlamaktiyorduk ama bir dizi aksilik yüzünden ancak şimdi yayınlıyoruz. Kerem'den ve okurlarımızdan özür dileriz.

1. 23 Temmuz sabahı yeni bir parlamento ile karşılaşacağız. Toplumsal muhalefet uzun bir aradan sonra bağımsız milletvekilleriyle orada olacak. Önümüzdeki dönemi nasıl görüyorsunuz?

- Şimdiye kadar AKP'nin neoliberal yıkım politikalarına karşı hiç ses çıkartmamış kesimler, bugün ulusalcılık, laiklik veya milliyetçilik kandırmalarıyla, MHP-CHP gibi kan dökmeye yeminli bir savaş koalisyonundan medet umuyor. Sağlıkta, eğitimde, kültürde, sosyal politikalarda yıkım kapıda derken, Irak işgaline karşı çıkarken, türkiye'nin Irak'ta yaşanan katliama karşı çıkarken ne kadar haklı olduğumuzu ne yazık ki hep beraber gördük. Toplumsal muhalefetin sokaktaki tabanından güç alan, her biri tek başına yüzbinlerce insanı hakıyla temsil edecek bağımsız adaylarımız, meclise yeni ve özgürlükçü bir ses getirerek, bizleri bir kere daha haklı çıkaracak bence.

Cumhurbaşkanlığı seçimi ve emuhtrra ile ortaya çıkan parlamento krizi, bana Irak işgali öncesinde mecliste yaşanan sarsıntıyı hatırlatıyor. O zamanlar, 1 Mart tezkeresini meclisten geçirmesine kesin gözüyle bakılan AKP'nin başarısızlığının ardından, bu sefer 1 Mart'ın rövanşını almak üzere milliyetçi-ulusalçı, kutsal devletçi bir sağ koalisyon yapısı topluma dayatılıyor. Türkiye'deki savaş karşıtı hareketin 1 Mart zaferinin bir benzerini, Kuzey Irak'a yapılmak istenen askeri operasyona karşı duruşumuzda da kazanmak için, önümüzdeki aylarda, bağımsız adaylar aracılığıyla meclis içerisinde, ama asıl her zaman olduğu gibi sokaklarda, savaş ve işgal karşıtı kampanyalarımızı iyice güçlendirip sesimizi tüm topluma duyurmak için çok çalışmamız gerekecek.

2. Bağımsız adaylar Mehmet Ufuk Uras ve Baskın Oran için kampanyalar bir çok insanı harekete geçirdi. Yerel inisiyatifler ortaya çıktı, herhangi bir partiye üye olmayan yüzlerce insan kampanyaların motor gücü oldu. Yoksa bütün bunlar Türkiye'de yeni bir solun ayak sesleri mi?

Türkiye'de sosyalist mücadelenin çatışmalar ve parçalanmalarla dolu geleneğinin yeni kuşaklarca da içselleştirilerek aktarılması, geçmiş kavgaların da aşılmasına engel oluyor; sonuç olarak gölgesiyle kavga eden klasik sol anlayış da, geçmişteki gücünün bir parodisi olmanın ötesine uzun süredir geçemiyor. Ancak, solun iç mücadelesinin tarihi değil, gerici ve silahlı sermayeye karşı mücadelenin geleneğinden güç alıp, bugünün koşullarıyla konum alabilenler, özellikle Irak işgaliyle beraber yoğunlaşan mücadelede yeni bir muhalefetin inşasının mümkün olduğunu gören kampanyalar, "sokağa çıkmanın başını ezerler" edebiyatını yırtıp atan genç insanlarla giderek daha kitlesel biçimde örgütleniyor. Kapiya bir parti tabelası asıp, ardından içini doldurmaya çalışmak yerine, aktivist kitleleri tarafından yürütülen hareketlerin, solda gerçekçi, dinamik ve kitlesel bir toparlanmanın sinyalleri olabileceğini düşünüyorum.

3. Ezberleri bozmak gerek. Baskın Oran'ın bu çağrısı, bir çok aktivistin mücadelesini tanımlar oldu. Sen, bir aktivist olarak, öncelikle hangi ezberi bozmak istersin?

Ezber, yanlış bilinç üretir. önce-

likle bu tespiti yapmak lazım. Bence burjuva ideolojisinin en yaygın ve kendini en iyi gizleyen ezberi, doğal olan ile kültürel olan arasındaki ayrımı ortadan kaldırmaya çalışması. Bir örnek vereyim hemen; hiçbir türk asker doğmaz; ancak, elbet bir gün asker yapılır. asker doğulmaz, olunur, mesela.

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e geçişte, ortada ulus olmadan ulus-devlet kurma projesinin faturası tüm topluma kesilmiş, ancak hesaplar onca yıl sonra hala kapatılmamış. Tüm baskılara ve saldırılara rağmen "Ne mozaığı ulan, mermer!" sözü gerçek olmaktan -neyse ki- hala çok uzak. Ucu, örtülü faşizme kadar varan, devlet ile toplumun aynı şey olduğu ezberi bence öncelikle kırılmalıdır. Kapitalist toplumda devleti doğru yere oturtmadıkça "ulus-devletin" de sadece burjuvazi tarafından belirlenmiş bir üretim-tüketim ölçeği olduğu görülemez. Bugün kendini soldaymış gibi gösteren ulusalcılar ve kendine "yurtsever" diyen milliyetçi komünistlerim, küreselleşen finans sermayesine karşı gerici bir tutum alıyorlar. Ne yazık ki, küresel düşünebilen ve hiyerarşi kurmadan örgütlenebilen her muhalif sesi "Sorosçu" ilan edenlerin ifşa ettikleri tek gerçek, bu milliyetçi, gerici kafaların, Soros'un hayaletine herkesten çok muhtaç olduklarıdır. Kapitalist ulus-devletin temelindeki ezberler, demek ki sağ - sol tanımayabiliyor, bu yüzden zaten bu kadar tehlikeli.

4. Küresel kapitalizm insanlığı tam gaz felakete sürüklerken sosyalizm nerede duruyor? 21 yüzyılın sosyalizmi sence

bayrağına neleri yazmalı?

Çevreyi dönüştürmek, insanı doğaya hakim kılmak, modernitenin olmazsa olmazlarından, faust'u günümüzde bile hayatta tutan ana olgu. Hugh Stretton, "Socialism, Capitalism, and the Environment" adlı kitabında reel sosyalizmin de, kalkınma ve doğaya tahakküm hırsıyla, en az kapitalist endüstrileşme kadar doğaya düşman hale gelebildiğini örneklerle gösteriyor. Yapılı ve doğal çevrenin kapitalist dünya düzeni içerisinde nasıl sömürülüp daha fazla kar amacıyla nasıl da vahşice yok edildiği gözler önüne serilmekteyken, sosyalizmin programında çevre düşmanlığına karşı net bir tavır ortaya koymak gerekiyor.

Sermaye birikimi döngüsünü daha verimli kılmak amacıyla kapitalist modernite, katı olan herşeyi buharlaştırmayı kendine bir amaç edindiğine göre, belki de katıyı yeniden tanımlamanın zamanı gelmiştir. Küresel ısınma, katı, sıvı, ne varsa buharlaştırdıkça, Marx'ın "katıların" modern sahiplenicileri olan muhafazakarlar, sermaye ile çiftleşip nükleer santraller kurmak, orman arazilerini satmak, tarım arazilerine fabrikalar dikmek yoluna giderken, sosyalizmin, alternatif enerjiden, ekolojik dengeden ve sürdürülebilir bir toplumsal düzenden bahsetmesi çok önemli. Yeni insanın devralacağı yaşanılabilir bir dünyanın kalmadığı durumda, sosyalist devrim daha gerçekleşmeden kaybedilmiş sayılmaz mı zaten? Bu yüzden, belki de yakında bayrağa "dünya yoksa, devrim de yok" yazmak gerekecek.

Röportajı yapan
Volkan AKYILDIRIM

MEDYAMANYAK

Burak COP

Engin Ardıç'ı keşfetmenizi öneririm

Özellikle 90'ların başında fazlasıyla popülerleşen Engin Ardıç genel olarak sol kesimin antipatisini çekmiş bir insandı. Aşırı liberal ve Özal yanlısı bulunan tutumu yüzünden sevilmedi. Hâlâ muhafaza ettiği ama günümüzde geçmişe nazaran daha bir tatlılıkla harmanladığı sivri üslubu bile başlı başına tepki görürdü. Hatırlıyorum da, bir keresinde televizyonda SHP'ye Sosyal Hırsızlar Partisi demiş ve hakkında dava açılmıştı.

Neden sonra popülaritesi azaldı. Aradan epey zaman geçti ve Akşam gazetesinde Serdar Turgut tarafından kendisine köşe verildi (sınırım 2005 başında). O zamandan beri yazılarını bayılarak okuduğum Ardıç'ta ilginç bir solculuşma eğilimi seziyorum. Olgunluk dönemini yaşayan ve "kafasında herşeyi yerli yerine oturtmuş" bir entellektüelin engin birikimini özgürce yansıttığı yazılar söz konusu. Özgürce diyorum, çünkü belli ki Ardıç'ın "karışanı" yok, içinden geldiği gibi yazıyor.

Solculuşma meselesini açayım... Ardıç yazılarını sınıfsal analizlere dayandırmıyor, tarih üzerine yazarken de tarihsel materyalizm anlayışını gözetiyor. Geç Osmanlı döneminden bugünün Türkiye'sine 'değişim'i sınıflar arası çelişki ve mücadeleye bağlıyor. Hem bundan ötürü, hem de entellektüel birikimi itibarıyla 'sol'un ne olup olmadığını gayet iyi bildiği için, Türk siyasetindeki ana damarlardan milliyetçi (ulusalçı)-kemalist-bürokratik fikriyatın aslında zannedildiği gibi "sol" falan olmadığını netçe ortaya koyuyor. Örneğin, şu satırlar 25 Temmuz tarihli yazısından: "CHP bir memur partisidir.

Devletin partisidir, bürokrasinin partisidir. Bürokratik oligarşinin partisidir. Yani, adında halk kelimesi geçen parti, halkın partisidir değil".

Engin Ardıç'ın Türkiye'de olup bitenlere ışık tutan analizlerinden bahsettim, ama bunu da aşan bir marksistleşme de söz konusu sanki. Bu durumu ilk bakışta görmek mümkün değil, ama yazılarını sürekli takip edenler satır aralarından bunu sezebilir. Hatta bazen satır aralarından satırlara atlayan ifadeler de oluyor. Mesela Star gazetesi yazarı Ahmet Kekeç seçimlerde oy vereceği partinin Ahrar Fırkası (2. Meşrutiyet döneminin İttihatçı karşıtı liberal muhalefet partisi) olduğunu açıklayınca Engin Ardıç da Osmanlı Sosyalist Fırkası'na oy vereceğini yazdı. Dedesinin partisiymiş, rahmetli (yanlış hatırlamıyorsam) tersanede toruncuymuş.

Ardıç'ın her yazdığına katılmayabiliriz, ama tabulara vurmayı iş edinmiş bu aydını Türkiye gerçeklerini anlamak için takip etmenizi öneririm. Basına ve özellikle de köşe yazarı oligarşisine verdiği "Nasıl demokrat olunur?" dersleri de ziyadesiyle keyifli.

Mısırlı posta işçileri polis saldırısını bekliyor

Mısır'da işçiler direnir

Mısır posta işçileri geçen hafta Kahiredeki büyük postaneyi işgal ettiler.

Postaneyi işgal eden işçiler sözleşmelerinin yenilenmesini istiyorlar.

Polis 5 işçiyi "hırsızlık" ve "kamu malına zarar vermek" suçlarından tutukladı.

Polis diğer işçileri de eğer işgale son vermezlerse tutulamakla tehdit ediyor.

İşçiler işyerini terk etmeyi reddediyorlardı. Ancak işyerinin sularının kesilmesi üzerine sonunda işyerini terk etmeye razı oldular.

Posta işçileri eşit ücret dahil birçok taleplerini kabul ettirdiler.

DSİP'in
internet sitesi
dsip.org.tr
ziyaret ediniz

Chavez'in yeni partisi

Mike GONZALES

Başkent Karakas'da Venezüella'nın yeni politik partisinin "sosyalist tugayları" açık hava toplantıları yaptılar. benzer toplantılar venezüella'nın her yerinde yapılacak.

Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi'nin (PSUV) kurulacağı bir kaç ay önce Başkan Hugo Chavez tarafından ilan edildi. Chavez halka yeni partiye katılmaları çağrısını yaptığında yaklaşık 6 milyon insan bu çağrıya uydu.

Hareket içinde ise yeni partiye katılmak konusunda tartışmalar vardı. Sorun PSUV'in ne yapısının ne de amaçlarının belirlenmemiş olması.

Bir düzeyde Chavez'in çağrısına verilen yanıt Chavez'in Bolivarçı Devrimi'ne olan güvenin bir göstergesi.

Ne var ki bir çok işçi için sendikaların bağımsızlığı çok önemli bir sorun. Bu sorun bir PSUV sözcüsünün PSUV dışında kalan herkesi karşı devrimci ilan etmesinden sonra daha da önem kazandı.

Yeni partinin liderleri ısrarla "halkın iktidarından" bahsediyorlar. Ne var ki PSUV aşağıdan inşa edilmesi, yukarıdan ilan edildi.

"Tugayların" amacı halkı politik olarak aday üyelik

yerine tam üyelik için hazırlamak

Bunun yeni parti içinde tartışmaya izin verip veremeyeceği ya da bu yönün bir eleme mekanizması mı olduğu belli değil.

Eylül ayında başlayacak bir dizi toplantı yeni partinin programını ve yapısını belirleyecek. Bu süreç Aralık'ta bitecek.

Chavez yeni partinin marksist ve sınıf temelli olmayacağını ilan etti. Yeni partinin temel yapıları coğrafi olacak. Bu seçimler için hazırlanan bir yapı.

Ancak Hugo Chavez'i destekleyenler için "halk iktidarı" oldukça farklı. Onlar mahallelerde aşağıdan kontrol ve fabrikalarda da işçi kontrolü istiyorlar.

Gerçek şu ki, bir çok olumlu gelişme olmasına rağmen Venezüella hala kapitalist bir ekonomiye sahip. Özel sermaye hala hakim ve Bolivarçı hükümetle ilişkilerinde bile bu böyle.

Eğer yeni parti, PSUV hükümetin partisi olacaksa yığın hareketinin ondan bağımsız örgütlenmesi ve hareket etmesi biraz zor.

Öte yandan eğer hareketin politik ifadesi olacak olursa ve Hugo Chavez hükümetine karşı çıkabilir ve sorgulayabilirse o vakit bugün inia edilmekte olandan çok farklı bir parti olur.

Almanya

Yeni liberalizme karşı grevler büyüyor

Stefan Bornost

Almanya'nın tren sürücülerinin Temmuz başında gerçekleştirdikleri 4 saatlik grev ülkenin tren ulaşımını büyük ölçüde durdurdu. Tren sürücülerini şimdi tam bir greve hazırlıyorlar.

Tren sürücülerini yüzde 30 zam istiyorlar. Bu talep Almanya'nın büyük çoğunluğu tarafından destekleniyor. Almanlar çok büyük sorumlulukları olan insanların daha fazla ücret istemesini onaylıyorlar.

Alman Demiryolları bor-sada hisse satmaya hazırlanıyor. İşçi ücretleri bu nedenle düşük. Demiryolları işçileri ve Alman toplumunun çoğunluğu demiryollarının özelleştirilmesine karşı olmasına rağmen hükümetin sosyal demokrat kanadından olan Ulaştırma Bakanı özelleştirme yönünde bastırıyor.

Bu nedenlerle tren sürücülerinin direnişinin doğrudan politik sonuçları var. Hükümetin daha kap-

samlı özelleştirme programına karşı daha yığın-sal bir hareketin tetikleyicisi olabilir.

Tren sürücülerini grevi daha büyük bir grev dalgasının bir parçası. Son 6 ayda grevde kaybolan iş günü sayısı son on yılın ortalamasının 1.5 katı daha fazla. Eğer protestoylemleri bu hızla devam ederse bu rakam sene sonunda çok daha fazla olacak.

Alman işçilerinin grev kararlarını kolayca alması artık işçilerin son 20 yılda olduğu gibi haklarına olansaldırılara boyun eğmeye niyetli olmadıklarını gösteriyor.

Artan k'arlar ve yöneticilerin artan maaşlarının kanıtlandığı gibi Alman ekonomisindeki gelişme işçilerin dsaha fazla ücret istemele-rine yol açıyor. Bu bize üye sayısında büyük kayıplar yaşayan ve patronlarla uzlaşma politikalarına dalan Alman sendika hareketini yenileme şansı veriyor.

Alman Telekomu'nda çalışan işçilerin yüzde 96'sı grev için oy verdi. Telekom işçileri halkın da

Köln'deki bir Die Linke gösterisi: Sokakta ve parlamentoda direniş.

desteğini kazanmıştı.

Ancak kamu emekçileri sendikası Verdi grevi kısa süreli yerel eylemler olarak hayata geçirdi. Böylesi bir grev hareketi şirkete hiçbir zarar vermedi. Verdi sonunda şirketin taleplerini olduğu gibi kabul etti.

Anlaşmaya göre işçi ücretlerinde yüzde 6.5 kesinti yapıldı ve 50 bin işçi haftada 4 saat ücretsiz

çalıştırılmaya başlandı. Bu, tam bir yenilgiydi.

Politik karışıklık grev hareketini geliştiriyor. Die Linke'nin (Sol Parti) doğuşu Almanya'da tam bir deprem etkisi yaratıyor. Die Linke haziran ortasında kurulduve daha şimdiden Almanya'nın üçüncü büyük partisi ve şimdiden 70 bin üyesi var.

Kamuoyu yoklamaların-

da yüzde 11 ila 14 arasında destek aldığı görülüyor. Hessen, Hamburg ve Thuringia eyaletlerinde yapılacak yer gireceği açık.

Kuruluşundan sonraki iki hafta içinde Batı Almanya'da sendikali 4.000 kişi partiye katıldı. Bunlar eskiden Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) belkemiğini oluşturan kesimlerdi.

Yeni partinin en önde ki mücadele konusu 67 olan emeklilik yaşını düşürmek, ağır işsizlik yasalarını değiştirmek ve Afganistan'daki Alman birlıklarının geri çekilmesi.

Bu taleplere Sosyal Demokrat Parti tabanından da büyük bir destek var. SPD üyelerinin üçte ikisi son iki yıl içinde parti üyeliklerini bitirmek istediğini, onda biri ise Die Linke'ye geçmek istediğini söylüyor. Bu 40 bin sendika üyesi demek.

Stefan Bornost Almanya'da yeni yayınlanmaya başlayan Marx 21 adlı sosyalist derginin editörü.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, ege-men sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlanmalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

ilişki için:
sosyalistisci@gmail.com

Bitkilerden üretilen yakıt yeni sorunlar yaratacak

Bioyakıt çözüm mü?

Bioyakıt ilk bakışta çevreyi kurtaracak ve katlanarak artan karbon dioksit salınımını durduracak gibi görünüyor. Bitkilerden üretilen bioyakıt geriye atık bırakmıyor. Bioyakıt savunucularına göre fosil yakıtlarına göre daha az karbondioksit salıyor ve bitkiler büyürlerken bundan daha fazlasını emiyorlar.

Ne var ki bioyakıt devasa çevre sorunları ve toplumsal tahribat oluşturuyor. Bioyakıt en çok dünyanın siyasal güneyinde yoksullara zarar veriyor.

Bioyakıtlar nişasta veya şeker içeren tarım ürünlerinden üretiliyorlar.

Bioyakıt aynı zamanda büyük şirketler demek. BM'in yayınladığı bir rapora göre bioyakıt üretimi son beş yılda iki katına çıktı ve gelecek 4 yılda bir kere daha iki katına çıkacak.

Bioyakıtla ilgili olarak var olan petrol şirketlerinin yanı sıra çok sayıda yeni şirket ortaya çıkıyor. Petrol şirketleri ise hızla bu alana kayıyor.

Örneğin BP bir gıda şirketi ile birlikte İngiltere'de Hull kentinde 400 milyon dolarlık yeni bir bioyakıt üretme birimi kurmaya hazırlanıyor.

Bioyakıtları hiç umulmadık çevreci aktivistler (!) destek veriyor. Geçenlerde McDonalds İngiltere'deki 155 kamyonluk taşıma filosunu biodizel kullanır hale getireceğini açıkladı!

Ocak ayında Bush önümüzdeki 10 yıl içinde ABD'nin petrol tüketimini yüzde 20 azaltacağını ve bunun dörtte üçünün bioyakıt kullanımı ile karşılanacağını açıkladı.

Bush'un neden bioyakıtı sevdiğini anlamak kolay. Politikacılar ve büyük şirketler hergün küresel ısınma konusunda baskı altındalar. Bioyakıt otomobil kullanımı sorununa değinmeden ya da büyük şirket-

lerin çıkarlarına dokunmadan, yani meselenin esasına dokunmadan, yeşil görünmesini en kolay yolu.

Bioyakıt aynı zamanda ABD'nin Ortadoğu ve Güney Amerika'dan petrol ithal etme bağımlılığının kurtulmanın da bir yolu olarak görülüyor.

ABD Başkanı'nın kardeşi, Jeb Bush geçen sene bioyakıt kullanımını arttırmak için kurulan Amerika Ethanol Komisyonu'nun başkanı.

Jeb Bush'a göre bioyakıt istihdamı ve zenginliği arttıracak ve "ülkemizin düşmanları tarafından kontrol edilen kaynaklara bağımlılığı azaltacak."

George Bush bu sene başında Brezilya Devlet Başkanı Lula ile bioyakıt üzerine işbirliğini geliştirmek için buluştu. Brezilya şekerden ethanol üreten en önemli ülke. ABD yetkilileri bu nedenle Brezilya'yı Lagtin Amerika'da Venezüella'nın radikal Başkanı Hugo Chavez'e karşı bir alternatif olarak görüyorlar.

Johan Hoffman Güney Afrika şirketi Ethanol Afrika'nın genel müdürü. Bu şirket Afrika kıtasında 8 yeni bioyakıt işleme merkezi kurmayı planlıyor. Hoffman'a göre bioethanol "istihdamı arttıracak ve yoksulların durumunu

iyileştirecek." Ne var ki bioyakıt bunun tam tersini gerçekleştiriyor.

Bir vakıf tarafından yayınlanan bir rapor istikrarlı gıda fiyatlarının bioyakıt elde etmek için yapılan tarım nedeniyle nasıl arttığını gösteriyor.

Güney Afrika'da 2005-6 yılları içinde mısır fiyatları yüzde 28, şeker fiyatı ise yüzde 13 artmış. Aynı rapora göre çok yakın gelecekte yoksullar temel gıda maddeleri için aynı maddeleri otomobillerinde yakıt olarak kullanan zenginlerle rekabet etmek zorunda kalacaklar.

George Monbiot'ya göre "2006'nın başından bu yana mısır fiyatı iki katına çıktı. Buğday fiyatları da 10 senenin en yüksek noktasına ulaştı. her iki ürününde küresel stokları ise 25 yılın en düşük düzeyine ulaştı."

Bioyakıt ile ilgili sorunlardan birisi de üretim için çok büyük topraklara

bioyakıt dünyamızın tüm dengelerini altüst etmeye başladı, üretimi arttığı takdirde bu tahribat daha da artacak

ihtiyaç duyulması. Bu daha önce gıda üretimi için kullanılan topraklara el konması yada ormanların temizlenerek tarıma açılması demek. Gıda üretilen topraklara el konması gıda ürünlerini azaltmakta ve fiyatları arttırmakta.

Bir rapora göre bir milyon hektarlık bir arazi Afrika ve Brezilya'da bioyakıt üretimine ayrılacak. Bunun sonuçları tahmin edilemeyecek kadar korkunç olabilir. Bioyakıt hiç de öne sürüldüğü gibi yeşil bir yakıt değil. Tam tersine doğayı çok büyük ölçüde tahrip ediyorlar.

Herşeyden önce bioyakıtlede tme için ürünleri yetiştirmek çok büyük enerji harcamasını gerektiriyor. Bunları yetiştirmek için çok miktarda karbon içeren çeşitli gübreleri çok miktarda kullanmak gerekiyor.

Bioyakıtlar dünyanın güneyinde üretiliyor ve Kuzeyinde kullanılıyor. Bu nedenle çok büyük bir nakliye gerektiriyor ve bu da büyük bir karbon salınımı demek. Avrupa ülkelerinin çoğu, Japonya bioyakıt için ithalata dayanmak zorunda. Örneğin İngiltere'deki tüm ekilebilir topraklar bioyakıt elde etmek için ekilse buradan elde edilecek bioyakıt İngiltere'de

ulaşımında kullanılacak biodizelin sadece dörtte birini karşılayabiliyor.

Bioyakıtların Güneydeki etkileri ise tam bir felaket. Brezilya'da bioyakıt eğilimi dünyanın akciğeri olan yağmur ormanlarının imhasını iyice hızlandırdı.

Palmiyelerden elde edilen bioyakıtın yüzde 84'ünü üreten Endonezya ve Malezya'da 2022 yılına kadar yağmur ormanlarının yüzde 98'i imha olmuş olacak.

Endonezya'da imha edilen ormanların ardından çıkan toprağın ekime uygun hale getirilmesi sırasında toprakta var olan çok büyük miktarlardaki karbon dioksit atmosfere salınmakta. Aynı şekilde kesilen ağaçlar ve kökler yakılmakta ve atmosfere gene çok miktarda karbon dioksit salınmakta.

Kısacası, bioyakıt göz boyayan yeni bir ürün. Arkasında dev enerji şirketleri ve çok zaman da petrol şirketleri var.

Bioyakıt bir yandan atmosfere karbon dioksit salınımını azaltmadığı gibi arttırıyor ve diğer yandan da tarım ürünlerinin fiyatlarını arttırıyor.

Fakat en önemlisi bioyakıt dünyamızın tüm dengelerini altüst etmeye başladı. Üretimi arttığı takdirde bu tahribat daha da artacak.

Çöp Sepeti

Ersin TEK

Çok değil, birkaç yıl önce İngiltere'den umut verici bir haber gelmişti. RESPECT adındaki koalisyon seçimlerde oldukça iyi oranlarda aldığı oyların yanı sıra savaş karşıtlarının yakından tanıdığı ve eski İşçi Partili George Galloway'ı parlamentoya göndermişti. RESPECT, savaş karşıtı hareketin içinden yeni kuşak aktivistlerin omzundan yükselen ve çok temel (savaşa ve liberalizme karşı olmak gibi) ortak talepleri savunan bir koalisyondu.

RESPECT kurulmadan önce benzer bir girişim daha vardı: Socialist Alliance-Sosyalist Birlik (SA). SA için RESPECT'e "benzer" dedim. Önemli olan farklardı. SA, sosyalist örgütlerin yan yana gelmesi idi. RESPECT ise hareketin aktivistlerinin ortak sesi olmak için yola çıktı ve bunda da oldukça başarılı bir şekilde yola devam ediyor. SA, sosyalist idi ve sosyalistlerin taleplerini taşıyordu. RESPECT, sosyalist olmasa da hareketin içinde yer alan savaşa, liberalizme ve kapitalist yağmacılığa karşı çıkanların sesi-soluğu oldu. Bu nedenle kendini dayatmayan sosyalistlerin içinde yer almak ne kelime- başını çektiği bir koalisyon olarak hızla siyasi arenadaki sol boşluğu doldurmaya başladı.

Aradan geçen yıllardan sonra sadece 2007 seçimlerinde değil son 2-3 seçimdir bu ülkede çıkan havayı hatırlayalım. Solun birleşerek oy oranlarını nasıl düşürmeyi başardığını hatırlayalım. Bir de son seçimde Ufuk Uras'ın ve Baskın Oran'ın (daha doğrusu "Meclise Ufuk Gerek" ve "Sesimiz Baskın Olsun" kampanyalarının) aldığı oyları. Oyları alırken inşa edilen kampanyalara adeta akan aktivistleri.

Önümüzdeki dönemde bize bir SA mı lazım RESPECT mi, öyle karar verelim.

KEG-BAK BARIŞAROCK'da DurDe TARTIŞIYOR